การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมที่มีผลต่อทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการคิดแกนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการบูรณาการทักษะการคิดแกน

A Comparative Study of Language and Cultural Differences Affecting English Communicative Skills and Core Thinking Skills of Pratomsueksa V Students Learning by Using CLT Activities Integrated with Core Thinking Skills.

วิมลรัตน์ สารบุตร[1]
รศ.ดร.ฐูปทอง กว้างสวาสดิ์[2] • ผศ.ดร.สุรศักดิ์ คำคง[3]

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (2) เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (3) เพื่อเปรียบเทียบหาความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย และ (4) เพื่อเปรียบเทียบทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองเพดาน กลุ่มพัฒนาคุณภาพการศึกษาสมอ-โพธิ์ศรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 จำนวนนักเรียน 28 คน ซึ่งแบ่งเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว จำนวน 13 คน เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย จำนวน 15 คน เป็นกลุ่มทดลองที่ 2 เนื่องจากนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มนี้มีพื้นฐานทางด้านภาษาถิ่นในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 11 แผน และแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ชุด ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการฟัง แบบทดสอบทักษะการอ่าน แบบทดสอบทักษะการเขียน และแบบทดสอบทักษะการพูด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้ t-test (Dependent Samples) และ t-test (Independent Samples) ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

[1]การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
[2]อาจารย์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
[3]อาจารย์ ภาควิชาภาษาตะวันตกและภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 68.59/67.02 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่ได้ตั้งไว้ มีค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.4951 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 49.51 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย ที่ได้รับการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย มีความสามารถทางด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: ความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรม ทักษะการคิดแกน
ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Abstract

This research aimed to 1) develop learning activities for developing English communication integrated with thinking skills of Pratomsueksa V students 2) study the effectiveness index of these learning activities in developing English communication skills of Pratomsueksa V students, 3) compare the differences between pretest and posttest of Prathomsueksa V students of Lao and Suay dialects. 4) compare the achievement in the four language skills of English communication integrated with thinking skills of Prathomsueksa V students of Lao and Suay dialects. Subjects for this study were 28 Prathomsueksa V students studying at Bannongpadan School, of the Samor-Phosri Educational Development School Cluster, Sisaket of Primary Education Service Area office 3; who were students of local dialects; because this two groups have the differences in language dialect backgrounds: 13 students of the Lao dialect as Experimental Group I, and 15 students of the Suay dialect as Experimental Group II. The instruments used in this research were 11 instructional plans of English Communication activities integrated with core thinking skills for Prathomsueksa V students; and 4 tests of language skills for English communication: listening test, reading test, writing test and speaking test. The statistics used in analyzing data were percentage, mean, and standard deviation; while hypotheses were tested using t-test (Dependent Samples) and t-test (Independent Samples)

Findings of the study revealed that: 1). The efficiency index of the instructional plans for developing English communication skills integrated with core thinking skills was 68.59/67.02, which was lower than the established criteria of 70/70. 2). The effectiveness index was 0.4951; showing that the students had learning progress at 49.51 percent. 3). There was a significant

difference between pretest and post-test average achievements in language skills of Prathomsueksa V students of Lao and Suay dialects at the .05 level. And 4). There was not significant different in abilities in English communication skills integrated with core thinking skills of Prathomsueksa V students of Lao and Suay dialects. .

Keywords: Differences of language and cultural, Core of thinking skills,
English communication skills

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารของคนในสังคมเดียวกันหรือต่างสังคมกัน เพื่อให้การสื่อสารนั้นบรรลุตามจุดประสงค์ที่ได้วางไว้ จึงถือว่าเป็นส่วนสำคัญและเป็นสื่อทำให้โครงสร้างทางสังคมมีความประณีตและสมบูรณ์ นับว่าภาษาเป็นหัวใจของการสื่อสาร สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหว และการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรมมีผลกระทบไปทั่วโลกอย่างรวดเร็ว บุคคลในแต่ละประเทศต้องเดินทางไปติดต่อพบปะเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมหรือเศรษฐกิจร่วมกันมากขึ้น ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งอีกภาษาหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน (กชนันท์ ข่มอาวุธ, 2549: 1) โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่นิยมใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วไปและแพร่หลาย ซึ่งได้ครอบคลุมไปทั่วโลก กล่าวคือ หนึ่งในคุณสมบัติของผู้เข้าทำงานในแต่ละสาขาอาชีพในปัจจุบันล้วนกำหนดว่าจะต้องสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษได้ดี นอกจากนั้นการรู้ภาษาอังกฤษจะช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างชนชาติไทยและชนชาติอื่น เพราะมีความเข้าใจในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544: 1)

นอกจากภาษาจะมีความสำคัญในการสื่อสารแล้ว การคิดก็เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล เพราะการสื่อสารเกิดจากการคิดไตร่ตรองอย่างมีระบบของการทำงานของระบบสมอง เรียกได้ว่า การคิด เป็นกระบวนการทางสมองที่มีศักยภาพสูง เป็นความสามารถที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ที่สามารถแสดงออกด้านภาษาพูด ภาษาสัญลักษณ์ และลักษณะท่าทางต่างๆ เพื่อสื่อสารให้บุคคลอื่นได้รับรู้ความรู้สึกนึกคิดของตน ผลของการใช้ความคิดจะแสดงให้เห็นในลักษณะของการสรุปเป็นความคิดรวบยอด การจำแนกความแตกต่าง การจัดกลุ่ม การจัดระบบการแปลความหมายของข้อมูล รวมทั้งการสรุปอ้างอิง การเชื่อมโยงสัมพันธ์ของข้อมูลต่างๆ ที่ได้รับข้อมูลที่ได้มา อาจเป็นความจริงที่สัมผัสได้ หรือเป็นเพียงจินตนาการที่ไม่อาจสัมผัสได้ ดังนั้น สมองจึงควรได้รับการฝึกฝนและพัฒนาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอและคุณภาพของสมองมิได้อยู่ที่การมีสมองเท่านั้น แต่อยู่ที่การใช้สมองเป็นสำคัญ การฝึกทักษะกระบวนการคิดจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เยาวชนควรได้รับการพัฒนาเพื่อให้เกิดความเจริญเติบโตเป็นบุคคลที่มีคุณภาพและดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

การคิดเป็นทักษะที่เรียนรู้ฝึกฝนและพัฒนาได้ แต่ที่สำคัญเราต้องมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะการคิดเหมือนกับที่เราต้องการหัดขี่จักรยานหรือขับรถยนต์ กระบวนการสำคัญในการคิดอยู่ที่การมุ่งความสนใจเฉพาะเรื่อง นอกจากการใช้คำถามการกำหนดคำสั่งแล้ว วิธีการมุ่งความสนใจมีอีกหลายวิธีคือ อาจใช้การวิเคราะห์ การเปรียบเทียบ และการขอให้คิดเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้นๆ (อนงค์ วิเศษสุวรรณ์, 2549: 17-20)

การคิดนั้นมีหลายรูปแบบด้วยกันไม่ว่าจะเป็น ทักษะการคิดแกน กระบวนการคิด การคิดวิจารณญาณ การคิดสร้างสรรค์ และอภิปัญญา อีกทั้งกระบวนการคิดมีขอบเขตที่กว้างกว่ามิติการคิดอื่นๆ และต้องอาศัยพื้นฐานทักษะการคิดแกนหลายๆ ทักษะ ซึ่งเป็นการคิดระดับความรู้ความจำ (Cognitive Process) ซึ่งทักษะการคิดแกนเป็นทักษะการคิดพื้นฐานที่ความสำคัญต่อการพัฒนาการคิดสู่ระดับสูง จะเห็นได้ว่าทักษะการคิดแกนมีความจำเป็นต่อมิติการคิด เป็นเครื่องมือของการคิดทั้งระดับความรู้ความจำ (Cognitive) ระดับอภิปัญญา (Meta-Cognitive) และการคิดสร้างสรรค์ ต้องอาศัยการคิดแกนเป็นเครื่องมือ (ธูปทอง กว้างสวาสดิ์, 2554: 6)

สิ่งสำคัญที่เป็นตัวขับเคลื่อนให้การคิดมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในกลุ่มนักเรียน คือ ครูต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการคิด ซึ่งทักษะการคิดพื้นฐานที่จำเป็นและสำคัญต่อการพัฒนาการคิดสู่ระดับสูงนั้น คือ ทักษะการคิดแกน ซึ่งประกอบไปด้วยประเภทของทักษะการคิดแกนดังนี้ ทักษะที่มุ่งเน้น (Focusing Skill) ทักษะการเก็บรวบรวมข้อมูล (Information-Gathering Skill) ทักษะการจำ (Remembering Skill) ทักษะการจัดการ (Organizing Skill) ทักษะการวิเคราะห์ (Analyzing Skill) ทักษะก่อกำเนิด (Generating Skill) และทักษะการคิดบูรณาการ (Integrating Skill) (ธูปทอง กว้างสวาสดิ์, 2554: 6)

นอกจากนั้นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางการคิด คือ ความแตกต่างของภาษา ซึ่งภาษานั้นเป็นเครื่องมือของมนุษย์ที่ใช้ในการสื่อความหมายให้สามารถสื่อสารติดต่อทำความเข้าใจกันโดยมีระเบียบของคำและเสียงเป็นเครื่องกำหนด ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์มาก เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือของการสื่อสารแล้ว ยังเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้และการพัฒนาความคิดของมนุษย์ และเป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมและการประกอบอาชีพและที่สำคัญก็คือภาษาช่วยเสริมสร้างความสามัคคีของคนในชาติอีกด้วยเพราะภาษาเป็นถ้อยคำที่ใช้ในการสื่อสารสร้างความเข้าใจกันในสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมก่อให้เกิดความคิดที่แตกต่างกัน นั่นมาจากการใช้ภาษาที่มีความแตกต่างกันภายในหนึ่งวัฒนธรรม ถึงแม้มนุษย์จะอยู่ภายใต้ภูมิหลัง พฤติกรรมหรือสถานการณ์ที่คล้ายกันก็ตาม แต่เมื่อวัฒนธรรมการพูดภาษาที่แตกต่างกันก็ทำให้การมองโลกของมนุษย์อาจจะแตกต่างกันมากขึ้น ภาษาที่แตกต่างกันจะสร้างข้อจำกัดที่แตกต่างกัน ดังนั้นคนที่แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม แต่พูดภาษาที่แตกต่างกันจะมีมุมมองโลกที่แตกต่างกันออกไป และยังคงภาษาที่มีรากฐานของตนเองในทางวัฒนธรรม และวัฒนธรรมจะสะท้อนและส่งต่อไปตามภาษาจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่งถัดไป (Leveridge, 2008: website) ดังจะเห็นได้ชัดเจนว่า ปัจจุบันผู้คนในโลกสื่อสารกันบ่อยขึ้น ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบวาจาหรือลายลักษณ์อักษร ซึ่งก่อให้เกิดวัฒนธรรมในการสื่อสารที่ได้ผลชัดเจน

คือรูปแบบการคิด การสื่อสารในสังคมนั้นเมื่อมีภูมิหลังที่แตกต่างกันก็จะมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันตามไปด้วย ในทางกลับกันด้านลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันทำให้ได้รับประสบการณ์และการสื่อสารที่แตกต่างกันไป และในด้านการสื่อสารก็เช่นเดียวกัน เมื่อเราเรียนรู้ภาษาใหม่ภาษาพื้นเมืองของเราก็จะมีผลต่อเราเสมอ รูปแบบการคิดของเราก็ยังเป็นแบบเดิม (Huang and Wang, 2011: 390-394)

จากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นหลายๆ อย่าง ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความแตกต่างของวัฒนธรรมเหล่านั้น ซึ่งมีผลที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางการคิดของนักเรียน โดยเฉพาะในประเทศไทยมีความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในระบบการศึกษาที่น่าสนใจหลายประการด้วยกัน โดยเฉพาะทางด้านภาษา ประเทศไทยนับว่าเป็นประเทศที่เปิดกว้างประชาชนในแต่ละท้องถิ่นภายในประเทศล้วนมีภาษาถิ่นเป็นของตนเอง ซึ่งสามารถแบ่งภาษาท้องถิ่นไปตามภูมิภาค เช่น ภาคเหนือจะมีภาษาถิ่นที่ใช้พูดกันคือภาษาคำเมือง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะมีภาษาถิ่นที่ใช้พูดกันคือ ภาษาอีสาน เป็นต้น ด้วยความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมนี้เองทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่มีผลทำให้เกิดความแตกต่างทางการคิดของนักเรียน ที่มีการใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าการคิดของนักเรียนทั้งสองวัฒนธรรมนี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจและน่าศึกษาค้นคว้าเพื่อให้ทราบว่าจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมนี้มีผลที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางการคิดของนักเรียนอย่างไรบ้าง โดยผู้วิจัยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching หรือ CLT) เพื่อเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สำคัญและจำเป็นในการติดต่อสื่อสารทั้งในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ซึ่งเป็นทักษะการคิดพื้นฐานที่สำคัญที่นำไปสู่การคิดในระดับสูงต่อไป นอกจากนั้นแล้วในการวิจัยครั้งนี้ใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิดแกนจาก 7 ประเภท ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งนำไปใช้กับนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว และนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน และนอกจากนั้นยังศึกษาผลที่ทำให้เกิดความแตกต่างทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนของนักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษานักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนในโรงเรียนในกลุ่มพัฒนาคุณภาพการศึกษาสมอ-โพธิ์ศรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาและพัฒนาทักษะการคิดของนักเรียนและทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนที่บูรณาการทักษะการคิดแกนต่อไป อีกทั้งยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากที่สุด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย

4. เพื่อเปรียบเทียบทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย

สมมุติฐานการวิจัย

1. คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย

2. นักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันมีทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยที่มีชื่อว่า Non–Randomized Controlled Group Pretest–Posttest Design

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในกลุ่มพัฒนาคุณภาพการศึกษาสมอ-โพธิ์ศรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 8 โรงเรียน มี 8 ห้องเรียน รวมนักเรียน 160 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองเพดาน กลุ่มพัฒนาคุณภาพการศึกษาสมอ-โพธิ์ศรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 จำนวนนักเรียน 28 คน ซึ่งแบ่งเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว จำนวน 13 คน เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย จำนวน 15 คน เป็นกลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 4 ชนิด ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 11 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 22 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ชุด ได้แก่

2.1 แบบทดสอบทักษะการฟัง เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

2.2 แบบทดสอบทักษะการอ่าน เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

2.3 แบบทดสอบทักษะการเขียน เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย จำนวน 12 ข้อ

2.4 แบบทดสอบทักษะการพูด เป็นแบบทดสอบภาคปฏิบัติ จำนวน 12 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ชุด ประกอบด้วย ชุดที่ 1 แบบทดสอบทักษะการฟัง เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ชุดที่ 2 แบบทดสอบทักษะการอ่าน เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ชุดที่ 3 แบบทดสอบทักษะการเขียน เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย จำนวน 12 ข้อ และชุดที่ 4 แบบทดสอบทักษะการพูด เป็นแบบทดสอบภาคปฏิบัติ จำนวน 12 ข้อ

2. ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนกับนักเรียนกลุ่มทดลอง จนครบทั้ง 11 แผน รวมเวลาเรียนกลุ่มละ 22 ชั่วโมง

3. ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

4. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 โดยใช้สูตร E_1/E_2

2.หาค่าดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการหาค่า E.I.

3.เปรียบเทียบหาความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ระหว่างนักเรียน 2 กลุ่ม ที่มีพื้นฐานภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สูตร t-test (Dependent Sample)

4.เปรียบเทียบทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ระหว่างนักเรียน 2 กลุ่ม ที่มีพื้นฐานภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สูตร t-test (Independent Sample)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 68.59/67.02 ซึ่งไม่เป็นไปตามเกณฑ์ 70/70 ที่ได้ตั้งไว้

2.ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.4951 คิดเป็นร้อยละ 49.51

3.นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย ได้รับการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ทั้ง 4 ทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ทั้ง 4 ทักษะ ที่ค่าเฉลี่ย 218.50 คิดเป็นร้อยละ 8.67 และมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่ 422.25 คิดเป็นร้อยละ 16.76 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนั้นเมื่อเปรียบเทียบทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกนระหว่างนักเรียน 2 กลุ่ม พบว่านักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวมีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ก่อนเรียนที่ 28.92 คิดเป็นร้อยละ 32.13 และมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่ 58.85 คิดเป็นร้อยละ 65.39 นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วยมีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ก่อนเรียนที่ 33.20 คิดเป็นร้อยละ 36.89 และมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่ 61.60 คิดเป็นร้อยละ 68.44 จะเห็นได้ว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย ได้รับการเรียนรู้ ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ทั้ง 4 ทักษะ เมื่อแยกเป็นกลุ่ม ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 97.25 คิดเป็นร้อยละ 8.31 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน

ที่ 191.25 คิดเป็นร้อยละ 16.35 ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 121.25 คิดเป็นร้อยละ 8.98 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 231.00 คิดเป็นร้อยละ 17.11 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่แตกต่างกัน เมื่อแยกผลการเปรียบเทียบคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย ออกเป็นทักษะ ปรากฏผลดังนี้

4.1 ทักษะการฟัง นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 7.85 คิดเป็นร้อยละ 4.03 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 11.77 คิดเป็นร้อยละ 6.04 ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 8.07 คิดเป็นร้อยละ 3.59 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 11.67 คิดเป็นร้อยละ 5.19 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ทักษะการอ่าน นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 7.77 คิดเป็นร้อยละ 3.98 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 11.54 คิดเป็นร้อยละ 5.92 ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 9.20 คิดเป็นร้อยละ 4.09 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 12.67 คิดเป็นร้อยละ 5.63 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 ทักษะการเขียน นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 8.08 คิดเป็นร้อยละ 2.07 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 16.92 คิดเป็นร้อยละ 4.34 ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 6.20 คิดเป็นร้อยละ 1.38 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 19.20 คิดเป็นร้อยละ 4.27 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4 ทักษะการพูด นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 6.23 คิดเป็นร้อยละ 1.60 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 18.62 คิดเป็นร้อยละ 4.77 ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 8.87 คิดเป็นร้อยละ 1.97 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 18.47 คิดเป็นร้อยละ 4.10 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 68.59/67.02 ซึ่งค่าของ E_1 ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ค่าเฉลี่ยจากการปฏิบัติกิจกรรมและการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 68.59 ตัวอย่างเช่น หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง School เรื่องย่อย School Subjects บูรณาการทักษะการคิดแกนในด้านทักษะก่อกำเนิด ทักษะย่อยคือ ทักษะวินิจฉัย เป็นการจัดกิจกรรม

ที่ให้นักเรียนได้คิดและวินิจฉัยสิ่งต่างๆ ที่ตนเองได้เห็นเพื่อเชื่อมโยงหรืออนุมานว่าสิ่งที่ตนเองเห็นนั้นเป็นอะไร ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนจำเป็นต้องใช้กระบวนการคิดที่เป็นระบบและซับซ้อน เพื่อช่วยให้บรรลุเป้าหมายตามที่ได้ตั้งไว้และเกิดประสิทธิภาพมากที่สุด อีกทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ยังใช้ภาษาอังกฤษในการนำเสนอกิจกรรมต่างๆ ด้วย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ประสิทธิภาพของค่า E_1 ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ นอกจากนั้นประสิทธิภาพของค่า E_2 เท่ากับ 67.02 ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ หมายความว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย ได้ค่าเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน คิดเป็นร้อยละ 67.02 อันเนื่องมาจากการทำแบบทดสอบนั้นเป็นการกลั่นกรองสิ่งที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาแล้วทั้ง 11 แผน เป็นการทำแบบทดสอบโดยใช้ความรู้และความสามารถของตัวนักเรียนเอง ซึ่งแตกต่างจากการได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในค่าของ E_1 ซึ่งได้รับการดูแลช่วยเหลือและคำแนะนำจากผู้สอน จึงทำให้ค่าของ E_1 สูงกว่าค่าของ E_2 จะเห็นได้ว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความยากถึงแม้ว่าจะมีการปรับปรุงแก้ไขแล้ว แต่ก็ยังยากอยู่ เพราะฉะนั้นจึงไม่แปลกที่ค่าของ E_2 จะไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ตามไปด้วย

2.ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนของนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย มีค่าเท่ากับ 0.4951 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.4951 หรือคิดเป็นร้อยละ 49.51 และทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้นำแนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการทักษะการคิดแกนมาประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะและกระบวนการคิดขั้นพื้นฐาน โดยให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของนักเรียน โดยสอนควบคู่กับกิจกรรมที่หลากหลายและมุ่งให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงตามสถานการณ์ที่กำหนดและประเมินผลตามขั้นตอนที่ออกแบบไว้ ทำให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มที่

3.นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย ได้รับการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ซึ่งผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ทั้ง 4 ทักษะ มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 218.50 คิดเป็นร้อยละ 8.67 และมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่ 422.25 คิดเป็นร้อยละ 16.76 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อเปรียบเทียบทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกนระหว่างนักเรียน 2 กลุ่ม พบว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวมีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ

ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ก่อนเรียนที่ 28.92 คิดเป็นร้อยละ 32.13 และมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่ 58.85 คิดเป็นร้อยละ 65.39 นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ก่อนเรียนที่ 33.20 คิดเป็นร้อยละ 36.89 และมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่ 61.60 คิดเป็นร้อยละ 68.44 จะเห็นได้ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สรุปได้ว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วยมีผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ทั้ง 4 ทักษะ ที่ค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Lun and others (2010: 604-616) ซึ่งได้ศึกษาการวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจความแตกต่างในการส่งผลต่อการปฏิบัติทางด้านความคิดวิเคราะห์ที่สำคัญระหว่างนักเรียนเอเชียและนักเรียนตะวันตก พบว่า นักเรียนจากแถบยุโรปมีความสามารถด้านทักษะการคิดและด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนจากแถบเอเชีย เนื่องมาจากนักเรียนมีภูมิหลังทางวัฒนธรรมหรือการยอมรับวัฒนธรรมนั้นๆ มีความแตกต่างกันนั่นเอง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Askola and others (2010: 1-12) ที่ได้ศึกษาความแตกต่างทางวัฒนธรรมในการแสวงหาข้อมูลด้านสุขภาพบนฐานของสิ่งแวดล้อมและการฝึกปฏิบัติตนระหว่างนักศึกษาชาวฟินแลนด์และนักศึกษาชาวญี่ปุ่น พบว่า ความแตกต่างทางวัฒนธรรมอาจมีผลต่อการแสวงหาข่าวสารด้านสุขภาพ Web-based และควรจะตรวจสอบอย่างละเอียดเพิ่มเติมในการศึกษาในอนาคต ซึ่งควรจะใช้วิธีการทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ จะเห็นได้ว่า ความแตกต่างทางวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อการคิดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของลดาวัลย์ แก้วสีนวล (2549: 1) ที่ได้ทำการวิจัยการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมกรณีศึกษาชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส) พบว่า ลักษณะการสื่อสารของชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมในพื้นที่มีการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนทุกประเภท และสื่อที่เป็นแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือที่สุด ซึ่งสื่อ ความแตกต่างทางด้านภาษา ทัศนคติ และความเชื่อที่แตกต่างกัน ไม่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ นอกจากนั้นยังสอดคล้องงานวิจัยของ Huang and Wang (2011: 390-394) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างนักเรียนจีนกับนักเรียนอเมริกัน พบว่า การสื่อสารในสังคมนั้นเมื่อมีพื้นหลังที่แตกต่างกันก็จะมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันตามไปด้วย โดยองค์ประกอบด้านการเขียนของนักเรียนอเมริกันจะราบรื่นและมีความสม่ำเสมอ ในขณะที่นักศึกษาจีนมีความสมบูรณ์ขององค์ประกอบน้อยและไม่มีความน่าสนใจเลย ทั้งนี้การเข้าใจองค์ประกอบของการเขียนเป็นสิ่งสำคัญเพื่อเพิ่มความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมนั่นเอง ซึ่งผลที่ทำให้เกิดความแตกต่างในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนนั้น เป็นผลมาจากอิทธิพลทางด้านภาษา หมายถึง ภาษาซึ่งเป็นภาษาถิ่นที่นักเรียนใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันตั้งแต่กำเนิด ซึ่งส่งผลต่อกระบวนการคิดและการเรียนรู้ภาษาที่สองของนักเรียนอย่างหลากหลาย นอกจากนั้นสภาพความเป็นอยู่ พิธีกรรมและความเชื่อ และกลุ่มชาติพันธุ์ ของนักเรียนก็มีส่วนสำคัญ

เพราะเป็นความเชื่อส่วนบุคคลที่ไม่สามารถไปเปลี่ยนแปลงได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการคิดและการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งขึ้นอยู่กับว่ากลุ่มชาติพันธุ์ใดจะมีความยืดหยุ่นหรือเปิดรับในด้านของการรับวัฒนธรรมภายนอกมากกว่ากัน

4.นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย ได้รับการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ทั้ง 4 ทักษะ เมื่อแยกเป็นกลุ่ม ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 97.25 คิดเป็นร้อยละ 8.31 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 191.25 คิดเป็นร้อยละ 16.35 ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 121.25 คิดเป็นร้อยละ 8.98 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 231.00 คิดเป็นร้อยละ 17.11 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะเห็นได้ว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน อันเป็นผลเนื่องมาจากผลของกลุ่มชาติพันธุ์ ที่ทำให้ระบบการออกเสียงหรือแม้กระทั่งระบบคำบางคำที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่สองอยู่ในเกณฑ์ที่มีการพัฒนาขึ้น นอกจากผลที่เกิดจากค่านิยมทางสังคมก็ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สองด้วยเช่นกัน นั่นหมายความว่า เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ค่านิยมทางสังคมย่อมมีและเกิดขึ้นตามอย่างหลากหลาย ค่านิยมเหล่านี้ส่งผลต่อกระบวนการคิดของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย จึงทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่พัฒนาขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Li and others (2011: 10-16) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลกระทบของวัฒนธรรมที่มีต่อการตัดสินใจด้านจริยธรรมของนักเรียนชาวจีนเมื่อเทียบกับนักเรียนชาวอเมริกัน โดยใช้สถานการณ์ 18 สถานการณ์ เป็นสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจด้านจริยธรรม เพื่อเปรียบเทียบว่าความแตกต่างทางพื้นฐานวัฒนธรรมมีผลต่อการตัดสินใจด้านจริยธรรมหรือไม่ ผลปรากฏว่า นักเรียนชาวจีนมีความตระหนักในการตัดสินใจในด้านจริยธรรมมากกว่านักเรียนชาวอเมริกัน โดยคำนึงถึงขอบข่าย 5 ด้านด้วยกัน คือ ข้อมูลทางด้านบัญชี ข้อมูลด้านการใช้สินทรัพย์ ข้อมูลด้านกฎหมาย ข้อมูลด้านการซื้อขาย และข้อมูลด้านการรายงานพฤติกรรมที่ผิดจริยธรรม แต่เมื่อเปรียบเทียบโดยแยกผลการเปรียบเทียบคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแกน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย ออกเป็นทักษะ ปรากฏผลดังนี้

4.1 ทักษะการฟัง นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 7.85 คิดเป็นร้อยละ 4.03 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 11.77 คิดเป็นร้อยละ 6.04 ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 8.07 คิดเป็นร้อยละ 3.59 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 11.67 คิดเป็นร้อยละ 5.19 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อันเนื่องมาจากผลด้านสิ่งแวดล้อมและความเป็นอยู่ เนื่องจากนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวมีโอกาสในการพบปะสื่อสาร และมีโอกาสทางการรับข้อมูลข่าวสารด้านการรับรู้ทางโสตประสาทมากกว่า จึงทำให้การรับรู้

ทางด้านการฟังของนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวมีประสิทธิภาพมากกว่านักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย แต่มากกว่าในระดับที่น้อย เพราะนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วยก็มีโอกาสรับข้อมูลข่าวสารทางด้านโสตประสาทมากเช่นเดียวกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Leveridge (2008: 1) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม ซึ่งก่อให้เกิดความคิดที่แตกต่างกัน นั่นมาจากการใช้ภาษาที่มีความแตกต่างกันภายในหนึ่งวัฒนธรรม ถึงแม้มนุษย์จะอยู่ภายใต้ภูมิหลัง พฤติกรรมหรือสถานการณ์ที่คล้ายกันก็ตาม แต่เมื่อวัฒนธรรมการพูดภาษาที่แตกต่างกันก็ทำให้การมองโลกของมนุษย์อาจจะแตกต่างกันมากขึ้น ภาษาที่แตกต่างกันจะสร้างข้อจำกัดที่แตกต่างกัน ดังนั้นคนที่แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมแต่พูดภาษาที่แตกต่างกันจะมีมุมมองโลกที่แตกต่างกันออกไป และยังคงภาษาที่มีรากฐานของตนเองในทางวัฒนธรรมและวัฒนธรรมจะสะท้อนและส่งต่อไปตามภาษาจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่งถัดไปนั่นเอง

4.2 ทักษะการอ่าน นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 7.77 คิดเป็นร้อยละ 3.98 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 11.54 คิดเป็นร้อยละ 5.92 ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 9.20 คิดเป็นร้อยละ 4.09 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 12.67 คิดเป็นร้อยละ 5.63 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องมาจากผลของค่านิยมทางสังคม หมายความว่านักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วยมีค่านิยมทางสังคมในการศึกษาค้นคว้าความรู้รอบตัว มีความกระตือรือร้นในการศึกษาค้นคว้าสิ่งต่างๆ โดยผ่านทักษะและวิธีการอ่านที่หลากหลาย ดังจะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วยอยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน หมายความว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความสามารถในด้านการอ่านที่ไม่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับวิจัยของ Getnet and others (2011: 1-16) ได้ศึกษาผลของความแตกต่างทางวัฒนธรรมของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาและการเรียนรู้ของนักเรียนซึ่งเป็นผู้อพยพชาวเอธิโอเปีย-ออสเตรเลียที่อาศัยอยู่ในเมลเบิร์นของประเทศออสเตรเลีย ซึ่งปรากฏผลการศึกษาได้ว่า นักเรียนได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมของตนเองและมีความคาดหวังที่มาพร้อมในตัวของนักเรียนเอง ซึ่งเป็นความคาดหวังที่มากับวัฒนธรรมมาก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในโรงเรียนร่วม จากการศึกษาระบุว่ามีการต่อต้านการเลือกปฏิบัติบางอย่างที่ระบุว่าเกิดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม โดยมีการเรียกจ่ายเงินสมทบเข้ามีการชะลอและยับยั้งการเรียนรู้ของนักเรียนที่ย้ายถิ่นฐานระหว่างประเทศและย้ายระบบการเรียนล้วนเป็นการเลือกปฏิบัติซึ่งเกิดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมนั่นเอง

4.3 ทักษะการเขียน นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 8.08 คิดเป็นร้อยละ 2.07 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 16.92 คิดเป็นร้อยละ 4.34 ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 6.20 คิดเป็นร้อยละ 1.38 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 19.20 คิดเป็นร้อยละ 4.27 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องมาจากผลของค่านิยมทางสังคม นั่นหมายความว่านักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วยมีค่านิยมทางสังคมในการติดต่อสื่อสาร

โดยผ่านวิธีการเขียน ซึ่งสามารถสื่อสารกันได้อย่างชัดเจนและเข้าใจ ดังจะเห็นได้จากคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับที่ไม่แตกต่างกัน นั่นหมายความว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความสามารถทางการเรียนรู้ในด้านทักษะการเขียนในระดับที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

4.4 ทักษะการพูด นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาว มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 6.23 คิดเป็นร้อยละ 1.60 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 18.62 คิดเป็นร้อยละ 4.77 ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาส่วย มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่ 8.87 คิดเป็นร้อยละ 1.97 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่ 18.47 คิดเป็นร้อยละ 4.10 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับวิจัยของ จงรักษ์ ชัยมณี (2550: 50-51) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์วัฒนธรรมกับภาษาจากปริศนาคำทายล้านนา ซึ่งได้คัดเฉพาะปริศนาแต่มีคำตอบเดียวกันจำนวน 65 คำตอบ มาวิเคราะห์ด้านรูปแบบของปริศนาและความหมายทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในปริศนาคำทายล้านนา ผลการศึกษาพบว่าปริศนาคำทายล้านนามีรูปแบบของปริศนาในการใช้ภาษาตั้งคำถาม 3 ลักษณะ คือ การเล่นคำสัมผัส การเล่นคำเล่นความหมาย และการผวนคำ ความหมายทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในปริศนาคำทายล้านนาที่นำมาสร้างปริศนามี 3 ลักษณะ คือ การเปรียบเทียบกับรูปลักษณะ การเปรียบเทียบกับกิริยาอาการ และการเปรียบเทียบทั้งรูปลักษณะและกิริยาอาการ การเปรียบเทียบนี้ยังสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมด้านอาชีพ คือ อาชีพเกษตรกรรม อาชีพจับสัตว์น้ำ อาชีพจับสัตว์บกและอาชีพหาของป่า วัฒนธรรมด้านการบริโภคจะมีการบริโภคพืชพื้นบ้านชนิดต่างๆ ตามฤดูกาล วัฒนธรรมด้านความเชื่อ และวัฒนธรรมด้านความเชื่อที่คนล้านนาสร้างความหมายอันเป็นการสร้างจินตนาการนำไปสู่กระบวนการคิดชั้นสูง นอกจากนี้ปริศนาคำทายล้านนายังเป็นภูมิปัญญาทางภาษาอันทรงค่าควรแก่การอนุรักษ์ไว้ให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติสืบไป

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนสำหรับนักเรียนควรใช้ทักษะการคิดแกนในด้านทักษะการวิเคราะห์ ทักษะย่อยคือ การแยกคุณสมบัติและส่วนประกอบ เนื่องจากว่านักเรียนสามารถแยกแยะรูปแบบและความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ได้ดี จึงเป็นสิ่งที่น่าจะไปใช้ในการศึกษาเพิ่มเติมในครั้งต่อไป แต่สิ่งที่ควรศึกษาเพิ่มเติม คือ นักเรียนมีทักษะในการเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกนในด้านทักษะการก่อกำเนิด ซึ่งอาจจะเกิดจากการขาดกระบวนการสร้างแนวคิดใหม่ จึงควรพัฒนากระบวนการคิดในด้านนี้เพิ่มมากขึ้นด้วย เพื่อให้นักเรียน เรียนรู้ทักษะการคิดแกนในด้านนี้ได้มากยิ่งขึ้น

2.นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย มีความสามารถในการเรียนทางด้านทักษะการเขียนได้ดีที่สุด จึงควรพัฒนานักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ จึงควรพัฒนาด้านทักษะการเขียน

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแกน สำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย สามารถเรียนรู้ทักษะการคิดแกนในด้านต่างๆ ได้ในระดับเท่าๆ กัน แต่สามารถเรียนรู้ทักษะการคิดแกนในด้านทักษะการจัดการได้ดีมากที่สุด โดยเฉพาะทักษะย่อยคือ การเปรียบเทียบ จึงเป็นทักษะที่น่าสนใจที่ควรจะได้รับการต่อยอด พัฒนาให้นักเรียนมีศักยภาพในด้านทักษะการคิดแกนในด้านนี้เพิ่มมากขึ้น

4. จากการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบว่า การจัดกิจกรรมควรมีการยืดหยุ่นเรื่องเวลาในการดำเนินกิจกรรมให้มีความเหมาะสม เพื่อให้เกิดการพัฒนาของผู้เรียน เช่น ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 นักเรียนยังไม่ได้ใช้ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารและทักษะกระบวนการคิดในด้านทักษะการคิดแกนมากนัก เนื่องจากเกิดความสับสนและตื่นตระหนก ผู้วิจัยต้องคอยให้คำแนะนำและกล่าวเสริมแรงทางบวกนักเรียนเพื่อเป็นแรงเสริมที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกันเพิ่มมากขึ้น เพราะฉะนั้นผู้วิจัยควรมีการวางแผนหรือจัดการเรื่องเวลาในการดำเนินกิจกรรมแต่ละกิจกรรมให้ดี

5. จากการวิจัยพบว่า ในบรรดาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วยมีความสามารถในด้านทักษะการอ่านมากที่สุด แต่มีความสามารถในด้านทักษะการพูดน้อยที่สุด อันอาจเนื่องมาจากการขาดการพัฒนาในด้านทักษะการพูดเท่าที่ควร

เอกสาร**อ้างอิง**

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

ฉันทนา ภาคนงกช. (2528). **เขียนให้เด็กคิด: โมเดลกับการพัฒนาทักษะการคิดเพื่อคุณภาพชีวิตและสังคม.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ดนัย ชาทิพฮด. (2554). **ภาษากับความคิด.** <http://www.images.danayaa.multiply.multiplycontent.com> สืบค้นเมื่อ 24 กุมภาพันธ์ 2555.

ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. (2549). **ทฤษฎีพหุปัญญา.** <www.happyhomeclinic.com/academy.html> สืบค้นเมื่อ 24 กุมภาพันธ์ 2555.

ธูปทอง กว้างสวาสดิ์. (2554). **การสอนการคิด.** มหาสารคาม: สำนักพิมพ์ข้าวฟ่าง.

ประสาท อิศรปรีดา. (2523). **จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน.** กรุงเทพฯ: กราฟิคอาร์ต.